

Sygn. akt VI GC 659/17

WYRO

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Zawisza

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nikiel

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w J.

przeciwko D. U. (U. uprzednio K.)

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powódki (...) S.A. w J. na rzecz pozwanej D. U. kwotę 3.849,64 zł (trzy tysiące osiemset czterdzieści dziewięć złotych 64/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 659/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. w J. dnia 16.02.2017 r. wniosła przeciwko pozwanej D. U. (poprzednio K. vide k. 371-372 verte) pozew o zapłatę kwoty 24.169,96 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Podana, że zgodnie z umowami pozwana miała jej dostarczać blachę gorącowałcowaną w partiach i na podstawie składanych zamówień. Zgodnie z OWU opóźnienie w dostawie uprawniało powódkę do naliczenia kary umownej w wysokości 0,3% wartości brutto niewykonanej części umowy za każdy dzień opóźnienia. Pozwana nie wykonała terminowo większości dostaw, za co powódka obciążyła ją karą umowną i wystawiła noty księgowo. Powódka dochodziła zapłaty całej należności z noty nr (...) oraz części należności z not (...) (2.072,06 zł), (...) (2.736,92 zł) oraz (...) (10.852,62 zł). (k. 2-3)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27.03.2017 r., sygn. akt VI GNc 414/17 uwzględniono powództwo. (k. 248)

W sprzeczności pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Kwestionowała zasadność kar umownych i ich wysokość. Zarzuciła, że powódka nie wykazała opóźnienia w dostawie towarów. Nadto, w zakresie noty nr(...)nie sprecyzowała, której części noty (w związku, z którymi zamówieniami) dochodziła w niniejszym postępowaniu, a której w osobnym pozwie. (k. 253-257)

Powódka podnosiła, że opóźnienia w dostawie mogły doprowadzić do wstrzymania ruchu zakładu górniczego, a wstrzymanie ruchu na 1 godzinę mogło spowodować straty w wysokości ponad 6.000.000,00 zł. (k. 268-268 verte)

Pozwana zarzucała także, że w zamówieniach jako termin realizacji wskazano miesiące. Nadto, brak dowodu doręczenia pozwanej zamówień zgodnie z umową, wobec czego nie wiadomo kiedy i czy w ogóle zamówienia były dostarczone pozwanej. (k. 345)

Sąd ustalił:

Dnia 12.02.2013 r. powódka zawarła z pozwaną umowę, na mocy której pozwana miała dostarczyć powódce blachy gorącocalcowane, zimnowalcowe, ocynkowane w ilości 1.248.207 ton za łączną kwotę 2 755 539,38 zł netto. Następnie, dnia 28.04.2014 r. powódka zawarła z pozwaną umowę na dostawę 547.672 ton blachy gorącocalcowanej, zimnowalcowanej, ocynkowanej za łączną kwotę 1 113 803,44 zł netto. Dnia 27.04.2015 r. powódka zawarła z pozwaną kolejną umowę na dostawę 423.705 ton blachy za łączną kwotę 956 394,73 zł netto.

W umowach postanowiono, iż dostawy miały następować w terminie 12 miesięcy partiami, zgodnie z poszczególnymi zamówieniami określającymi ilość, terminy i miejsca dostaw. Integralną część umowy stanowiły Ogólne warunki umów powódki (dalej jako OWU).

Dowód: umowy /k. 12-19 verte/

Zgodnie z OWU termin dostawy został zastrzeżony na korzyść powódki (pkt 2.7). Zamówienia miały być składane w formie pisemnej i doręczane pozwanym listownie lub publikowane na internetowym portalu powódki, do którego dostęp miała pozwana i przesyłane pocztą elektroniczną (pkt 2.11). Opóźnienie w dostawie uprawniało powódkę do naliczenia kary umownej w wysokości 0,3% wartości brutto niewykonanej części umowy za każdy dzień opóźnienia (pkt 11.2). Zmiany umowy wymagały zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności (pkt 15.3).

Dowód: OWU /k. 18-21/

Powódka wystawiała zamówienia na dostawy partii towarów objętych ww. umowami z podaniem okresu, w którym miały nastąpić dostawy.

Dowód: dokumenty zamówień, pisma /k. 28-84, 91-115, 122-156, 164-239/

Pozwana dostarczała powódce towary objęte ww. umowami.

Okoliczności bezsporne oraz dowód: dowody dostaw /k. 269-335/

Powódka informowała pozwaną, że zatrzymanie ruchu zakładu górniczego z powodu braku terminowej dostawy zamówionych towarów może spowodować straty finansowe. Ewentualne straty oszacowała na kwotę 6 014 113,37 zł za godzinę przestoju chodnika oraz 6 515 941,24 zł za godzinę przestoju ściany.

Dowód: pismo pozwanej z wyliczeniami /k. 336-338)

Powódka obciążyla pozwaną notami księgowymi nr:

- (...) z dnia 08.09.2016 r. na kwotę 36.035,12 zł płatną do dnia 22.09.2016 r. tytułem kary umownej za opóźnienie w realizacji umowy z dnia 12.02.2013 r. co do 9 zamówień z okresu od 16.09.2013 r. do 14.11.2013 r.,

- (...) z dnia 16.09.2016 r. na kwotę 8.508,36 zł płatną do dnia 29.09.2016 r. tytułem kary umownej za opóźnienia w realizacji umowy z dnia 12.02.2013 r. co do 9 zamówień z okresu od 17.09.2013 r. do 20.12.2013 r.,
- (...) z dnia 22.12.2016 r. na kwotę 11.977,61 zł płatną do dnia 05.01.2017 r. tytułem kary umownej za opóźnienia w realizacji umowy z dnia 27.04.2015 r. co do 10 zamówień z okresu od 21.10.2015 r. do 13.04.2016 r.,
- (...) z dnia 22.12.2016 r. na kwotę 35.022,58 zł płatną do dnia 05.01.2017 r. tytułem kary umownej za opóźnienia w realizacji umowy z dnia 28.04.2014 r. co do 21 zamówień z okresu od 28.04.2014 r. do 17.12.2014 r.

Dowód: noty księgowe z wnioskami o naliczenie kary i korektami /k. 22-24, 85-87, 116-121, 157-160/

Powódka wzywała pozwaną do zapłaty not pismami z dnia 13.10.2016 r., 28.10.2016 r., 18.01.2017 r.

Dowód: wezwania do zapłaty z potwierdzeniami nadania /k. 240-246/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów i okoliczności bezsporne.

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wywodziła swoje roszczenia z tytułu kary umownej. Zgodnie z art. 484 § 1 k.c., w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły.

W zawartych umowach, a dokładnie w OWU stanowiących integralną część umów, powódka zastrzegła, iż opóźnienie w dostawie zamówionego towaru uprawniało ją do naliczenia kary umownej w wysokości 0,3% wartości brutto **niewykonanej części umowy za każdy dzień opóźnienia**. Na podstawie umów oraz OWU dostawa blachy miały się odbywać partiami, zgodnie z poszczególnymi zamówieniami powódki określającymi ilość, terminy i miejsca dostaw. Terminy dostaw zostały zastrzeżone na korzyść powódki, co oznacza, iż powódka nie miała obowiązku przyjęcia dostawy przed nadejściem tego terminu. Same zamówienia miały być natomiast składane w formie pisemnej i doręczane pozwanej listownie lub publikowane na internetowym portalu powódki, do którego dostęp miała pozwana i przesyłane dodatkowo pocztą elektroniczną.

Powódka kwestionowała zasadność i wysokość roszczenia zarzucając, że powódka nie wykazała opóźnienia w dostawie towarów, i że brak dowodu doręczenia pozwanej zamówień zgodnie z umową, **wobec czego nie wiadomo kiedy i czy w ogóle zamówienia były dostarczone pozwanej**.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, żeby przesłanki do naliczenia kary umownej zostały spełnione.

Mimo spoczywającego na niej ciężaru dowodu z art. 6 k.c. oraz obowiązku dowodzenia swoich twierdzeń zgodnie z art. 232 k.p.c., powódka nie wykazała zgłoszonego roszczenia. Nie przedłożyła bowiem żadnego dowodu potwierdzającego złożenie zamówień na dostawy towarów w sposób wynikający z OWU, tj. nie przedstawiła ani potwierdzeń wysłania zamówień do pozwanej przesyłką listową, ani innych dowodów wskazujących, że zamówienia zostały umieszczone na internetowym portalu i przesłane do pozwanej pocztą elektroniczną, jak np. wydruk strony internetowej lub wydruk korespondencji mailowej. W takich okolicznościach nie sposób uznać, że pozwana była związana terminami dostaw ujętymi w dokumentach zamówień, ponieważ nie było możliwe ustalenie czy zamówienia zostały przedstawione pozwanej z wyprzedzeniem pozwalającym realnie dochować terminy dostaw, a nawet, czy zostały przedstawione przed upływem terminów dostaw w nich ujętych. W konsekwencji, okoliczności sprawy nie dały podstaw do stwierdzenia,

że pozwana dopuszczała się dostaw z opóźnieniem, a sama pozwana zaprzeczała tym okolicznościom, wobec czego przesłanki naliczenia kar umownych określone w OWU nie zostały spełnione.

Niezależnie od powyższego, powódka nie wykazała również wysokości dochodzonych należności. Przedłożyła bowiem jedynie część dowodów dostaw, dlatego niemożliwym stało się określenie w jakich dokładnie dniach i w jakich ilościach następowały dostawy. Tym samym niemożliwe było określenie **jaka była wartość niezrealizowanych części umów na ich poszczególnych etapach, które miały stanowić podstawy do wyliczenia wysokości kar umownych.**

Podkreślić przy tym należy, że mimo przedłożenia not księgowych, nawet sama powódka nie potrafiła wyjaśnić sposobu wyliczenia dochodzonych kwot. W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do przedstawienia wyliczenia dochodzonych roszczeń z rozbiciem na poszczególne zamówienia, tj. z podaniem nr zamówienia, terminu realizacji, nr dowodu dostawy, daty faktycznej dostawy oraz ilości dni rzekomego opóźnienia w dostawie i wysokości przysługujących z tego tytułu roszczeń, powódka podała jedynie nr 24 zamówień (choć noty księgowe dotyczyły łącznie 49 zamówień) i przyporządkowała do nich tylko dowody dostawy i daty dostaw. Z uwagi na niewykonanie zobowiązania w całości zasadnym stało się przyjęcie braku udowodnienia wysokości naliczonych kar umownych (vide k. 345, 350-351, 360).

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu postanowiono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Powódka przegrała spór, wobec czego winna zwrócić pozwanej całość poniesionych przez nią kosztów procesu w łącznej kwocie 3.849,64 zł, na którą wg przedłożonego spisu kosztów (vide k. 363-364) składały się: 3.600,00 zł wynagrodzenia pełnomocnika (zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania), 34,00 zł opłat skarbowych od pełnomocnictwa, oraz 215,64 zł kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę. Wniosek o zasądzenie wynagrodzenia pełnomocnika w podwójnej wysokości nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ sprawa nie była szczególnie skomplikowana i nie wymagała zwiększonego nakładu pracy, a pełnomocnik pozwanej nie przyczynił się w istotny sposób do jej wyjaśnienia. Koszty doręczenia korespondencji wykraczały natomiast poza niezbędne koszty procesu.

Rybnik, dnia 18.12.2018 r.